

Hjælpekasser kan man sikre sig mere, indtil $\frac{2}{3}$ af sin Gennemsnitsfortjeneste, altsaa ud over 2 Kr. Det kan være, at det er en gal Opfattelse; men det kan jo saa belyses.

Jeg kommer derefter til Præmier og Statstilskud. Der siges, at Kassens Indtægt og Formue skal afsondres fra andre Foreningers Midler. Det vil jeg i alle Tilfælde anse for naturligt, selv om Understøttelseskasserne komme til at høre sammen med Fagforeningerne, som de gøre nu. Naar man faar Tilskud fra Stat og Kommune, er det naturligt, at det offentlige, som er med til at yde noget, sikrer sig, at Pengene, der indehaves af den samme Organisation, ikke blandes sammen med de Penge, som ikke skulle gaa til det Formaal, der her er Tale om. Man bør holde Tilskuddene afsondrede, baade hvad Regnskabsvæsenet og hvad selve Midlerne angaa. Men jeg mener, som jeg har sagt med Hensyn til § 1, at det skulde ogsaa være nok, at disse Penge holdes afsondrede, man maa saa i øvrigt lade Organisationen om at bespare, hvad der kan spares i Administration. Denne maa nok kunne være fælles. Det kan ikke nægtes, at det vilde blive en dyrere Administration, naar man skulde administrere to Kasser hver for sig, end naar man kun har i personel Henseende een Administration.

I § 9 omtales det Maksimaltilskud, som Forslaget tilsigter at give. I Betænkningen siges det, at der vil blive Adgang senest ved Lovens Revision 1912 til at faa dette Tilskud forhøjet, og den ærede Ordfører omtalte det samme. Men saa vidt jeg forstod ham, mente han, at man skulde i hvert Fald vente til Revisionen. Det Spørgsmaal ligger jo ikke for i Øjeblikket, jeg mener, at Tilskuddet er til at begynde med højt nok, men hvis Udviklingen gaar saaledes, at der bliver Kasser oprettede i Fag, hvor saadanne ikke findes nu, vil den ærede Ordfører ikke faa Ret i, at Perioden af 5 Aar vil vise sig at være tilstrækkelig. Men det behøve vi neppe at strides om i Øjeblikket. Jeg gaar ud fra, at det er en stiltiende Forudsætning hos alle, som have med denne Sag at gøre, at det Tilskud, her er anført, ikke er det endelige, og at det maa gaa med det som med Sygekassetilskuddet, at Lovgivningsmagtens Faktorer, naar Nødvendigheden kræver det, ville yde, hvad der behøves, naar i øvrigt Kasserne virke paa den Maade, som Loven foreskriver.

Den ærede Ordfører sagde noget, som

efter min Opfattelse ikke var ganske i Overensstemmelse med Betænkningen. Den ærede Ordfører sagde, at Landkommuner, hvor man ikke kunde tænke at faa faglige Kasser oprettede, havde ifølge § 9 Adgang til at yde i Tilskud til den enkelte Præmie $\frac{1}{6}$ af denne Præmie. Men Betænkningen siger efter min Mening, at dette Tilskud kan ydes saavel i Landkommunerne som i Kommuner, der forud svare $\frac{1}{6}$ til den samlede Kasse. Altsaa, hvis en Mand, der er Medlem af en Understøttelseskasse, der faar et kommunalt Tilskud af $\frac{1}{6}$ til hans Bidrag, er i meget stor Nød, vil han efter Betænkningens Motivering foruden det, der tilskydes fra hans Side og $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{6}$ henholdsvis fra Staten og Kommunen kunne faa yderligere $\frac{1}{6}$ fra Kommunen som særligt Tilskud til hans Præmie, forudsat at han trænger dertil, og man vil hjælpe ham. Om det sker gennem de fri Fattigkasser eller paa anden Maade, er mig ganske ligegyldigt, men jeg mener kun, at man har Lov til at opfatte Lovforslaget i Forbindelse med Kommissionens Betænkning paa denne Maade.

I § 13 findes Bestemmelser om, naar der ikke maa nydes Understøttelse. Jeg skal ikke opholde mig ved alle disse Bestemmelser, men kun nævne den under Punkt 3. Den omtalte den ærede Ordfører ogsaa, og den synes at kunne rumme nogen Vilkaarlighed. Jeg trøster mig ganske vist i Almindelighed ligesom den ærede Ordfører med, at det er jo Arbejdernes Organisationer, Arbejderne selv, der administrere Kasserne, og at Bestyrelsen til enhver Tid vil vide at skelne det rigtige, saa at Vilkaarlighed skulde være udelukket, men jeg paapeger kun, at den kan finde Sted. Den, der forlader et Arbejde, kan nemlig have gjort det af Grunde, som af den ene kan anses som fyldestgørende, af den anden som ufyldstgørende. Jeg vil saaledes mene, at mellem de fyldestgørende Grunde skulde være den, at en Arbejder ikke er forpligtet til at arbejde for en Pris, der er lavere end den, der er tilsikret ham ved Overenskomst mellem Arbejderorganisationerne og den enkelte Arbejdsgiver eller Arbejdsgivernes Organisation. Det er ikke nærmere paapeget i Forslaget her, men jeg gaar ud fra som selvfølgelig, at det er saaledes. Man vil dog vel ikke ved Oprettelse af en Arbejdsløshedskasse tvinge en Arbejder til at blive i et Arbejde, der giver ham mindre, end der tilkommer ham. Naar det er saaledes som af mig anført, formindskes den Vilkaarlighed, der kunde ligge i Ordene, jo